

пращинитѣ улици. Тамъ ще се съберемъ съ другаритѣ си и заедно ще играемъ хубавитѣ училищни игри. И подиръ работа се играе весело! . . . . Ахъ, колко е хубаво въ училището!

— Но да ли всички се радватъ, Иванчо?

— Не, мамо, лѣнивцитѣ не се радватъ! Колко имъ е мъчно че се е изменила ваканцията!

Слѣдъ това Иванчо излѣзе да се порадва съ добритѣ си другари.

Дѣца, избирайте си вѣрни другари!

Чичови Стойнови иматъ едно голѣмо куче съ кжси косми. Тѣ го държатъ винаги затворено въ една колабна близу до пѣтнитѣ врата, за да пази кжщата. На кучето е много мъчно, защото не може да се расхожда, като другитѣ кучета.

Но чичови Стойнови иматъ и една котка. Кучето ѝ познава добръ и не ѝ дума нищо, кога се приближи до него: *тѣ живатъ много добръ по мѣжду си.*